

## DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.717/2014/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Pajor Levente ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek-, a Kovács Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Kovács Zoltán ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kölcsön megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 2014. szeptember 2. napján kelt, 10.G.40.069/2014/4. számú ítélete ellen a felperes részéről 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg felhívásra, az államnak 2 500 000 (Kettőmillió-ötszázezer) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket, és 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100 000 (Egyszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A perbeli időszakban Dr. R.V.G. tagja volt mind a felperesi, mind az alperesi cégnek, a felperes 2012. február 22. napján kezdődött felszámolási eljárásáig ő látta el a felperes képviselőt is, mint ügyvezető.

A két perbeli cég között a tulajdonosi összefonódás mellett gazdasági együttműködés is fennállt, a két társaság között különböző pénzmozgások történtek ennek következtében.

A felperes 2010 júniusában, illetve júliusában, két részletben 36 000 000 Ft-ot átutalt az alperesnek. Az utalásokon a megjegyzés rovatban feltüntetésre került, hogy „R.V.G. tagi kölcsön átadása”.

Az immár felszámolás alá került felperes 2012. november 8. napján kelt levelében felszólította az alperest, hogy mindösszesen 43 873 499 Ft-ot fizessen meg. A felperes 2013. április 10. napján megismételt felhívása is eredménytelen maradt, ezért a felperes képviselőjében a felszámoló keresetét nyújtott be a bíróságra, amelyben kérte az alperes

kötelezését 43 873 490 Ft kölcsön, valamint ennek 2013. április 18. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata és perköltsége megfizetésére.

Előadta, hogy a felperesi társaság volt tagja és képviselője, Dr. R.V.G. a 36 000 000 Ft-ot visszafizetési kötelezettséggel bocsátotta az alperesi cég rendelkezésére. Ezen összegen felül az alperes helyett Dr. R.V.G. megfizetett további 12 303 251 Ft-ot, amelyből az alperes 4 429 852 Ft-ot teljesített, így az alperesnek ezen összegből 7 873 499 Ft tartozása maradt fenn. Mindezeket a felperes könyvelési kimutatásaival kívánta bizonyítani. Állította, hogy ezekkel az összegekkel az alperes jogalap nélkül gazdagodott.

Az alperes ellenkérelmében a felperesi kereset elutasítását kérte, azt mind jogalapjában, mind összecszerűségében vitatta.

Vitatta, hogy az alperes jogalap nélkül gazdagodott volna, mivel a két cég között hosszabb időn keresztül gazdasági együttműködés, jogviszony állt fent, másrészt a 36 000 000 Ft Dr. R.V.G. tagi kölcsöne volt, amely a kölcsönadó egyetértésével került az alperes részére visszafizetésre az alperesnél tervezett fejlesztésekhez kötődően, egy esetleges későbbi gazdasági elszámolás figyelembevételével, amelyre vonatkozóan azonban a felek között még nem jött létre megállapodás. Az alperes mindezeket a peres iratokhoz becsatolt, 2011. március 11. napján kelt taggyűlési jegyzőkönyvvel kívánta bizonyítani.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak találta, és ítéletével elutasította azt. Kötelezte a felperest 1 500 000 Ft feljegyzett eljárási illeték felhívásra, az állam javára történő megfizetésére, valamint az alperes 200 000 Ft összegű perköltségének 15 napon belül, az alperes részére való megfizetésére.

Ítélete indokolásában mindenekelőtt rámutatott, hogy a jelen perben a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatályba lépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CXCVII. törvény (Ptk.) 50. § (1) bekezdése szerint - a felek közötti ellentétes megállapodás hiányában - az új Ptk. hatálybalépése előtt hatályos jogszabályok rendelkezéseit, azaz az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) rendelkezéseit kell alkalmazni.

Az elsőfokú bíróság megvizsgálta, hogy a felek között létrejött-e a Ptk. 523. § (1) bekezdésében szabályozott kölcsönszerződés. A felperes a jogviszony létrejöttét a társaság könyvelési kimutatásaival kívánta bizonyítani, amelyből azonban kitűnt az, hogy a 36 000 000 Ft átutalásának jogcímeként Dr. R.V.G. tagi kölcsöne lett feltüntetve.

Az alperes ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy ez az összeg fejlesztés céljából került átadásra visszafizetési kötelezettsége nélkül.

Az elsőfokú bíróság a felperest nyilatkozattételre hívta fel az alperes által előadottakra vonatkozóan, tájékoztatta a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdésének rendelkezéséről.

A felperes a bíróság felhívására érdemi nyilatkozatot nem terjesztett elő, és mivel kereseti kérelme hiányos volt a tekintetben, hogy az elsőfokú bíróság 3. sorszámú végzésében foglalt felhívása ellenére nem terjesztett elő határozott kereseti kérelmet, ezért az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

A peresztes felperest kötelezte a fellebbezésen le nem rótt kereseti illeték, valamint az alperes perköltségének a megfizetésére.

Az ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, és az alperesnek a kereseti kérelme szerinti

marasztalását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasítását kérte, az alperesnek az első- és másodfokú perköltségben való marasztalása mellett.

Fellebbezésében hivatkozott a Cstv. 48. § (1) bekezdésének a rendelkezésére, miszerint a felszámoló az adós követeléseit esedékességgel behajtja, igényeit érvényesíti, és vagyonát értékesíti.

Mivel az alperes a felszámoló kétszeri felhívása ellenére nem nyilatkozott a perben érvényesített összegekkel kapcsolatban, ezért állította, hogy a felperes kénytelen volt a peres eljárást megindítani vele szemben.

Az alperes által a peres iratok közzé becsatolt 2011. március 11. napján kelt taggyűlési jegyzőkönyvet nem tartotta alkalmasnak annak bizonyítására, miszerint Dr. R.V.G. megerősíti azt, hogy ez az átutalás az ő egyetértésével és a fejlesztésekhez kötődően történt, mivel a jegyzőkönyvet Dr. R.V.G. nem látta el kézjeggyel, illetve nem került csatolásra a taggyűlési jegyzőkönyvben hivatkozott jelenléti ív sem. Álláspontja szerint ennek következtében nem bizonyított a perben az az alperesi állítás, miszerint a felperesi cég Dr. R.V.G. felhatalmazása alapján utalta át a perbeli összeget, ezt az alperesnek kellett volna bizonyítania például a jogosult személyes meghallgatásával.

Abban az esetben, ha az ítélet nem osztaná a felperes fellebbezési hivatkozásait, kérte, hogy a perköltség összegének megállapításánál az ítélet legyen tekintettel arra, hogy a felszámoló többször felhívta az alperest nyilatkozattételre, ennek eredménytelensége miatt pedig kénytelen volt peres eljárást indítani.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, és a felperesnek a másodfokú eljárással felmerült perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

Vitatta a felperes fellebbezésében írt okfejtést. Hangsúlyozta, hogy maga a felperes is elismerte, hogy a hivatalos könyvelés adatai szerint is a perbeli összeg átutalására tagi kölcsön átadása jogcímen került sor. A felperes felszámolója a bíróság felhívására sem tudott ezzel ellentétes igazolásokat bemutatni. A tagi kölcsön összege a könyvelési anyagban is kivezetésre került, ezt a mérleget könyvvizsgáló ellenőrizte, majd a taggyűlés - Dr. R.G. részvételével - jóváhagyta. A felszámoló ezért megalapozatlanul minősítette át az elfogadott könyvelési dokumentumokat.

A fellebbezési ellenkérelemhez mellékelte, 2013. június 6. napján kelt, többek között az alperes képviselőjében megjelent K.J. és a felperes felszámolója közötti megbeszélésről felvett jegyzőkönyvvel, illetve a K.J. által 2013. február 25. napján a felszámolóhoz küldött elektronikus levéllel kívánta igazolni azt, hogy az alperes rendszeres tárgyalásokat folytatott a felperessel több hitelezői igény - köztük a perben érvényesített követelés - kérdésében.

Tévesnek tartotta a felperes hivatkozását arra, hogy a 2011. március 11. napján kelt jegyzőkönyvet Dr. R.V.G.-nak is alá kellett volna írnia. A jegyzőkönyvvezető a taggyűlésen K.J. volt, a jegyzőkönyv hitelesítője pedig B.P. tag, aki a hitelesítést a jegyzőkönyv ... nyelvre való lefordítását követően végezte el. Állította, hogy mindezek az iratok a felszámoló rendelkezésére állnak, hiszen a felperes iratanyaga felett a felszámoló rendelkezik.

Az ítélet tábla felhívására egyik fél sem kérte az ügyben tárgyalás tartását, ezért az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-ának (4) bekezdése és 256/A. § (1) bekezdés f.) pontja alkalmazásával tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés nem megalapozott.

A felperes a fellebbezésében megkérdőjelezte az alperes által az elsőfokú eljárásban becsatolt, a felperesi társaság 2011. március 11. napján készült taggyűlési jegyzőkönyvének bizonyító erejét arra hivatkozva, hogy az nem lett aláírva a taggyűlésen nyilatkozatot tevő Dr. R.V.G. által. Az ő aláírása hiányában pedig a taggyűlési jegyzőkönyv nem alkalmas annak alátámasztására, hogy a taggyűlési jegyzőkönyvben rögzített nyilatkozata valóban Dr. R.V.G. akaratát tükrözi.

Az alperes a perben a 2014. június 13. napján megtartott tárgyaláson csatolta be a 2011. március 11. napján kelt taggyűlési jegyzőkönyvet, amelyet az elsőfokú bíróság a 10.G.40.069/2014/3. számú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt végzésében szereplő, a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdésének rendelkezésére történő figyelmeztetést is tartalmazó felhívással együtt megküldött a tárgyaláson meg nem jelent felperesi képviselő részére. A felperes jogi képviselője 2014. június 26. napján vette át a postai küldeményt.

Az elsőfokú bíróság a tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt végzésében kifejezetten felhívta a felperest, hogy nyilatkozzon arra az alperesi előadásra vonatkozóan, miszerint a perbeli 36 000 000 Ft fejlesztési célra lett átadva az alperesi cég részére, visszafizetési kötelezettség nélkül, egy esetleges későbbi, még létre nem jött gazdasági elszámolás figyelembevételével. Az alperes a tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített perbeli nyilatkozata szerint ezt az állítását kívánta a jegyzőkönyvhöz csatolt, és a felperes részére is megküldött taggyűlési jegyzőkönyvvel igazolni.

Az elsőfokú bíróság felhívására a felperes sem a megadott határidőn belül, sem azt követően nem nyilatkozott, a 2014. szeptember 2. napjára kitűzött következő tárgyaláson sem jelent meg.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 141. § (6) bekezdésének és a 163. § (2) bekezdésének az alkalmazásával jogszerűen utasította el a felperes keresetét, mint megalapozatlant, mivel az alperesnek a felperesi követelés jogalapját vitató állításait a felperes a bíróság felhívása ellenére sem vonta kétségbe.

A Pp. 235. § (1) bekezdése szerint a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására csak akkor kerülhet sor, ha az új tény, vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. Ez a rendelkezés azt is jelenti, hogy ha a felperes elmulasztotta az elsőfokú eljárásban előadni az alperes által védekezése bizonyítékaként a perben becsatolt taggyűlési jegyzőkönyv szabályszerűségével kapcsolatos fenntartásait, ezeket a kifogásait a másodfokú eljárásban joghatályosan már nem teheti meg.

Az elsőfokú bíróság eljárása megfelelt a Pp. 163. § (2) bekezdésének, hiszen a perbeli adatok alapján nem kellett, hogy kételye merüljön fel a taggyűlési jegyzőkönyvben rögzített nyilatkozat valóságtartalmával összefüggésben, még akkor sem, ha az alperes által becsatolt taggyűlési jegyzőkönyv nem tekinthető szabályszerűnek, mivel alaki szempontból - a hitelesítő tag aláírása nélkül - hiányos.

A 36 000 000 Ft alperes részére történt átutalásánál a felperes által is elismerten, mind az átutalásokon, mind a felperes könyvelési kimutatásában feltüntetésre került az a megjegyzés, hogy „Dr. R.V.G. tagi kölcsön átadása”. A taggyűlési jegyzőkönyv azt az alperesi előadást támasztotta alá, hogy a tagi kölcsön összege miért nem a kölcsönt nyújtó tagnak, hanem az alperesnek lett visszautalva.

A felperes fellebbezésében nem a taggyűlési jegyzőkönyv jogszabályban - a jelen perben még alkalmazandó a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 146. § (2) bekezdésében - megkívánt alakiságát hiányolta, hanem azt, hogy a taggyűlésen nyilatkozó Dr. R.V.G. tag nem írta azt alá.

A taggyűlésről készült jegyzőkönyv a Gt. 146. § (1) bekezdése szerint tartalmazza a taggyűlés helyét és idejét, a jelenlévőket és az általuk képviselt szavazati jog mértékét, továbbá a taggyűlésen lezajlott fontosabb eseményeket, nyilatkozatokat, és a határozatokat, az azokra leadott szavazatok és ellenszavazatok számát, illetve a szavazástól tartózkodókat, vagy az abban részt nem vevőket.

A jegyzőkönyvet a Gt. 146. § (2) bekezdése szerint az ügyvezető és egy, a taggyűlésen jelenlévő, hitelesítőnek megválasztott tag írja alá.

A Pp. 196. § (1) bekezdés d.) pontja szerint a magánokirat az ellenkező bizonyításáig teljes bizonyítékul szolgál arra, hogy kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetőleg elfogadta, vagy magára kötelezőnek ismerte el.

A jogszabályban előírt alakiságnak megfelelően készült taggyűlési jegyzőkönyv tehát az ellenkező bizonyításáig igazolja a taggyűlésen elhangzottakat.

A peres iratokhoz 3/A/2. sorszám alatt csatolt, a felperes 2011. március 11. napján megtartott taggyűléséről készült taggyűlési jegyzőkönyv nem tartalmazza azt, hogy a jegyzőkönyv hitelesítésére kit választottak meg, az állítólag hitelesítésre megválasztott tag aláírása azon nem szerepel, ám mindezeket a hiányokat a felperes az elsőfokú bíróság felhívása ellenére, az abban biztosított határidőn belül nem kifogásolta, így utóbb erre a fellebbezésben már nem hivatkozhat jogszerűen.

A felperes fellebbezésében - annak tartalma szerint - kérte a pervesztessége esetén általa fizetendő perköltség mérsékelt összegben való megállapítását is.

Az illetékfeljegyzési jogban részesült, és pervesztes felperes által felhívásra fizetendő kereseti és fellebbezési illeték összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1), 42. § (1), illetve a 46. § (1) bekezdései határozzák meg, annak az Itv. 58. § (1)-(10) bekezdéseiben meghatározott eseteken kívüli mérséklésére nincs törvényes lehetőség. A pernyertes alperes javára fizetendő elsőfokú perköltség összegét az elsőfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdésében biztosított mérlegeléssel, méltányos összegben állapította meg, annak továbbmérséklését az ítéletábla nem találta indokoltnak.

Az ítéletábla mindezen indokok alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárással felmerült költségeit maga viseli. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés i.) pontja szerint a tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben le nem rótt 2 500 000 Ft fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a 15. § (1) bekezdése alapján a pervesztes felperes köteles felhívásra, az államnak megfizetni,

valamint a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint köteles megfizetni az alperesnek a másodfokú eljárással felmerült, jogi képviselője ügyvédi munkadíjából álló perköltségét, amelynek összegét az ítélet tábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5)-(6) bekezdései, és a 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján, mérlegeléssel bruttó 100 000 Ft összegben állapította meg, figyelembe véve azt is, hogy a perben tárgyalás tartására nem került sor.

Debrecen, 2015. február 27. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Dr. Görög Attila sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó